

Sprawozdanie 4

Uogólniony (symetryczny) problem własny – wyznaczenie modów własnych struny w 1D

Yuliya Zviarko

18.03.2024

1 Wstęp teoretyczny

1.1 Uogólniony problem własny:

Uogólniony problem własny zdefiniowany jest w następujący sposób:

$$Ax = \lambda Bx, \quad (1)$$

gdzie:

A i B są macierzami kwadratowymi,

λ – wartość własna,

x – wektor własny.

1.2 Sposób rozwiązywania uogólnionego problemu własnego

Rozwiązujemy ten układ przekształcając go do zwykłego problemu własnego poprzez pomnożenie obu stron równania przez macierz odwrotną B^{-1} , jeśli istnieje. Wtedy otrzymujemy:

$$B^{-1}Ax = \lambda x, \quad (2)$$

Następnie możemy wprowadzić nową macierz $C = B^{-1}A$ i otrzymujemy standardowy problem własny:

$$Cx = \lambda x. \quad (3)$$

Zatem:

$$B^{-1}Ax = Cx = \lambda x. \quad (4)$$

Dla znalezienia macierzy B^{-1} korzystamy z rozkładu LL^T :

$$\begin{aligned} B &= LL^T \\ BB^{-1} &= I = LL^T(L^T)^{-1}L^{-1} \\ B^{-1} &= (L^T)^{-1}L^{-1} \end{aligned} \quad (5)$$

Dalszym krokiem będzie szukanie macierzy G , podobną do $B^{-1}A$:

$$L^T(B^{-1}A)(L^T)^{-1} = L^T(L^T)^{-1}L^{-1}A(L^T)^{-1} = L^{-1}A(L^T)^{-1} = G \quad (6)$$

I otrzymamy:

$$Gy = \lambda y, \quad (7)$$

gdzie:

G – macierz symetryczna i posiada identyczne widmo wartości własnych jak A , ale inne wektory własne.

Żeby znaleźć macierz G , musimy najpierw zdefiniować i wyznaczyć macierz F :

$$FL^T = A \Rightarrow LF^T = A^T = A. \quad (8)$$

Stąd G i otrzymany układ równań wyglądają następująco:

$$\begin{aligned} G &= L^{-1}F, \\ LG &= F. \end{aligned} \quad (9)$$

Wektory własne macierzy wyznaczamy rozwiązując poniższy układ równań:

$$L^T x = y. \quad (10)$$

2 Zadanie do wykonania

2.1 Opis problemu:

Na laboratorium zajmowaliśmy się określaniem częstotliwości własnych drgań struny, zależnych od czasu i położenia. Proces ten sprowadzał się do rozwiązania równania:

$$\frac{N}{\rho(x)} \frac{\partial^2 \psi}{\partial x^2} = \frac{\partial^2 \psi}{\partial t^2}. \quad (11)$$

Kolejnym krokiem było dokonanie separacji zmiennych, podstawiając $\psi(x, t) = u(x)\theta(t)$, a następnie podzieliliśmy równanie przez iloczyn $u\theta$, co spowodowało przekształcenie go w równanie zależne tylko od zmiennej położeniowej:

$$-\frac{\partial^2 u}{\partial x^2} = \lambda \frac{\rho(x)}{N} u, \quad (12)$$

$$(\lambda = \omega^2, \quad \omega - \text{częstość własna drgań}).$$

Następnie ustaliliśmy siatkę równoległych węzłów:

$$x = x_i, \quad (13)$$

$$u(x) = u_i, \quad (14)$$

$$\rho(x) = \rho_i, \quad (15)$$

oraz odległość między węzłami Δx wynoszącą:

$$\Delta x = \frac{L}{n+1}, \quad (16)$$

gdzie L – długość struny, a ich położenie w przestrzeni jest wyznaczono w następujący sposób:

$$x_i = -\frac{L}{2} + \Delta x \cdot (i+1), i = 0, 1, 2, \dots, n-1, \quad (17)$$

Kolejnym krokiem było zastosowanie dyskretyzacji równania (12), poprzez zastąpienie drugiej pochodnej trójpunktowym ilorazem różnicowym centralnym:

$$-\frac{u_{i-1} - 2u_i + u_{i+1}}{\Delta x^2} = \lambda \frac{\rho_i}{N} u_i, \quad (18)$$

Równanie (18) da się zapisać w innej postaci:

$$A\mathbf{u} = \lambda B\mathbf{u}, \quad (19)$$

gdzie:

A i B – macierze,

\mathbf{u} – wektor.

W zadaniu elementy macierzy byli zdefiniowany tak jak pokazano poniżej:

$$A_{i,j} = \frac{-\delta_{i,j+1} + 2\delta_{i,j} - \delta_{i,j-1}}{\Delta x^2}, \quad (20)$$

$$B_{i,j} = \frac{\rho_i}{N} \delta_{i,j}, \quad (21)$$

gdzie:

$$\delta_{i,j} = \begin{cases} 1, & i = j \\ 0, & i \neq j \end{cases}, \quad (22)$$

jest deltą Kroneckera.

2.2 Wykonanie zadania:

Przyjęliśmy następujące parametry:

$$\begin{aligned}L &= 10, \\ n &= 200, \\ \rho(x) &= 1 + 4\alpha x^2, \\ N &= 1.\end{aligned}$$

Następnie obliczyliśmy wartości własne oraz odpowiadające im wektory własne dla α zawartego w przedziale $[0, 100]$ z krokiem $\Delta\alpha = 2$ przy użyciu funkcji z biblioteki GSL:

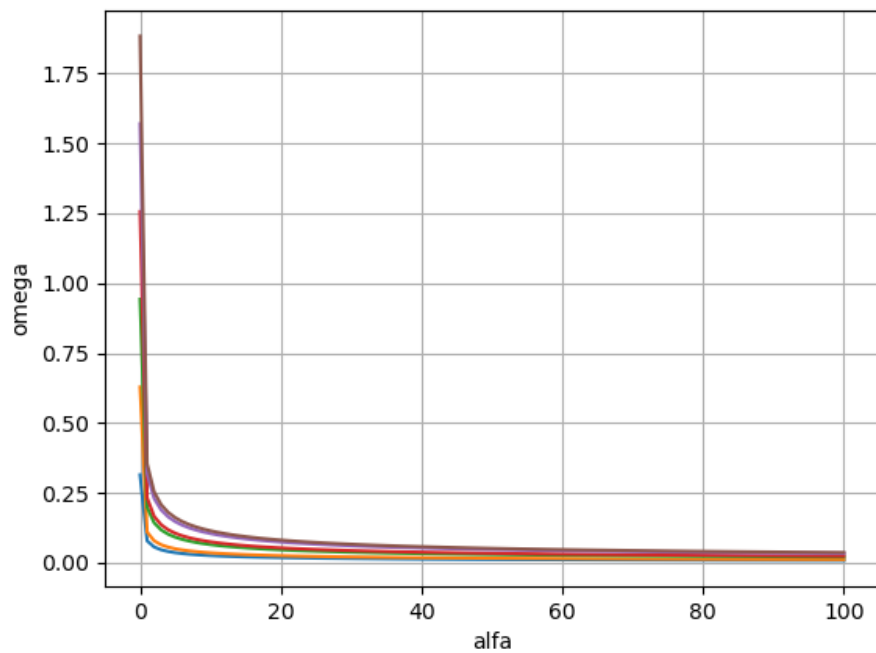
```
int gsl_eigen_gensymmv (gsl_matrix *A, gsl_matrix *B, gsl_vector *eval,
gsl_matrix *evec, gsl_eigen_gensymm_workspace *w)
```

Następnie posortowaliśmy wartości własne oraz wektory własne korzystając z funkcji:

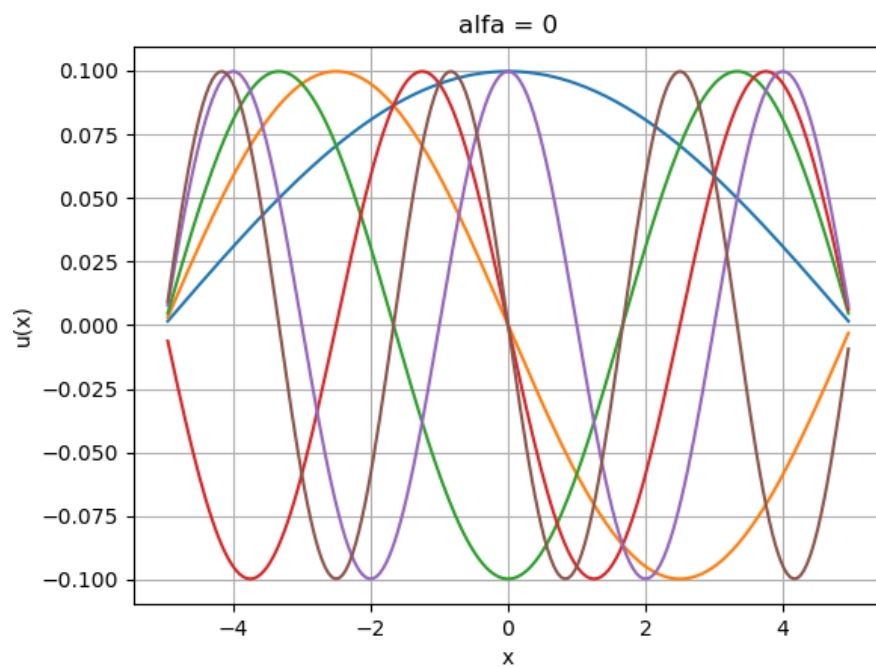
```
int gsl_eigen_gensymmv_sort (gsl_vector *eval, gsl_matrix *evec,
gsl_eigen_sort_t sort_type);
```

Dla każdej wartości α wybraliśmy 6 najmniejszych wartości własnych i zapisaliśmy ich pierwiastki do pliku. Podobnie postąpiliśmy z wektorami, wypisując 6 wektorów odpowiadających 6 najmniejszym wartościom własnym, jednak tylko dla wartości $\alpha = 0$ oraz $\alpha = 100$.

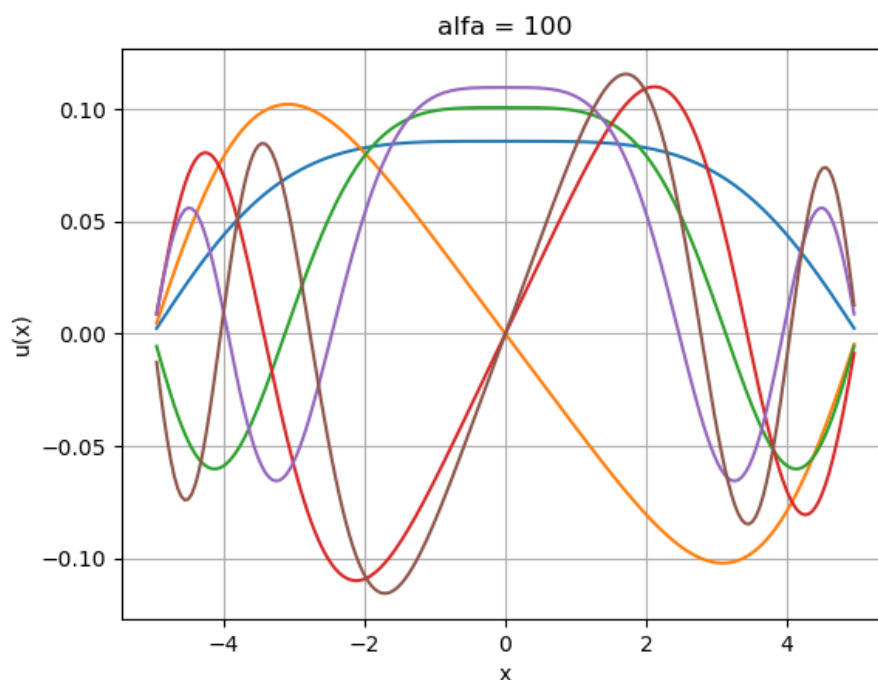
3 Wyniki

Rysunek 1. Wykres wartości pierwiastków z 6 najmniejszych wartości własnych, które zostały wyznaczone w zależności od parametru α , czyli $\omega_k = \sqrt{\lambda_k}$.

Wykres 2. Wykres wektorów własnych odpowiadających 6 najmniejszym wartościom własnym, gdzie $\alpha = 0$.

Wykres 3. Wykres wektorów własnych odpowiadających 6 najmniejszym wartościom własnym, gdzie $\alpha = 100$.

4 Wnioski na podstawie otrzymanych wyników

Analizując wyniki naszego badania nad uogólnionym problemem własnym dla macierzy niesymetrycznych, możemy wyciągnąć kilka wniosków:

1. Przyjęta metoda sprawdziła się dla małych wymiarów macierzy. W przypadku większych macierzy, potencjalnie bardziej wydajna może być metoda iteracyjna.
2. Proces wyznaczania wartości i wektorów własnych macierzy niesymetrycznych bezpośrednio wymaga rozwiązania układu równań liniowych dla każdej wartości własnej, co może być czasochłonne i wymagać znacznych zasobów obliczeniowych.
3. Precyzja wyznaczonych wartości i wektorów własnych może być ograniczona przez błędy numeryczne wynikające z obliczeń komputerowych.

W kontekście naszej analizy, zastosowana metoda dostarczyła zadowalające wyniki w stosunkowo krótkim czasie. Warto jednak zaznaczyć, że złożoność obliczeniowa metody bezpośredniej do wyznaczania wektorów i wartości własnych macierzy niesymetrycznych rośnie znacząco wraz z rozmiarem

macierzy, co sugeruje rozważenie metod iteracyjnych dla większych zbiorów danych.